

13. PSIHOTERAPIJA

Srečanje po Božji previdnosti

Ko sem pregledoval ta svoj dnevnik, je papež razglasil za blaženega Johna Henryja Newmana, angleškega kardinala iz 19. stoletja. Njegova osebnost mi je pri srcu, ker je bil spreobrnjenec, zaradi česar sem se mu takoj čutil blizu. Z navdušenjem sem bral, s kako čudovitimi in hkrati preprostimi besedami je ta sveti teolog razlagal dobre strani vere.

Da sem postal to, kar sem danes, in da sem znova prevzel svojo spolno identiteto, je zato, ker sta si v nekem trenutku um in vera podali roke in me iztrgali iz globoko zakoreninjenega življenja, v katerem sem se utapljal. Znanost mi je ponudila dokaze, prek katerih sem doumel izvirne razloge za svoje pomanjkljivo življenje, vera pa mi je prek odpuščanja in osmišljenja človekovega odhoda pokazala popolnoma novo ljubezen.

Moj ponovni vzpon, ki je trajal deset let in je svoj vrhunec dosegel s poroko leta 2008, je bil oprt na oba zgornja temelja. Božja previdnost je zame predvidela urnik, poln srečanj, situacij in razmišljanj, ki so počasi utrdili enotnost med dušo in duševnostjo. V nadaljevanju podoživljam nekatere stopnje svoje poti, in če se lotevam posameznih področij ter začnem s psihologijo, odnosu z vero pa se posvečam šele pozneje, je to samo zaradi pripovedi.

»Skrivnostna so pota Gospodova,« potrjuje stari rek. Zame je bilo eno teh srečanje z milansko zdravnico, ki je znala prepoznati moje težave s spolno identiteto.

Kadar sem imel težave z zdravjem, ker sem jemal hormone, da bi bilo moje telo bolj mišičasto ali da bi se znebil občutka utrujenosti, sem obiskal zdravnico Birovo, ki mi je pomagala s svojo strokovnostjo in prijaznostjo. »Luca, pozabi na to,« je dejala in v njenem glasu je bilo čutiti resnično zaskrbljenost. »Hormoni so že tako lahko nevarni, še bolj pa zate, ker si seropozitiven.« Dr. Birova se je zavedala, kako naporno je moje zdravljenje, zato se je želela izogniti preobremenjevanju mojega že tako občutljivega metabolizma.

Zaupal sem ji, ker sem imel občutek, da jo skrbi zame in me ima na nek način rada. Zdelo se mi je, da svoj poklic z menoj opravlja drugače kot z drugimi. Ves čas se je ukvarjala s človeško razsežnostjo, skrbelo jo je za moje duševno zdravje, poleg tega pa je vselej spoštovala moje odločitve ...

Po naključju sem izvedel, da je kristjanka, in nekoč sem sam speljal pogovor na to temo. Nekega dne, po dolgih letih izključno strokovnih zdravniških obiskov, sem šel v bolnišnico na pregled. Med pogovorom o različnih stvareh sem ji povedal o svojem spreobrnjenju in ljubezni do Kristusa. Zaupal sem ji, da molim in da je molitev življenjski sok, iz katerega črпам moč.

Bila je zelo vesela. S svojo značilno obzirnostjo mi je razkrila, da je začutila spremembo in opazila, da se v meni oblikuje želja po življenju. Prav zato sem ji pokazal, kako voljan sem se osvoboditi nenaravnega poželenja, in ji pojasnil, kakšne bitke sem bil, da bi se uprl spolnemu nagonu ...

Šele takrat mi je predlagala zdravljenje pri Nicolosiju. Razkrila mi je nove možnosti, s katerimi bi lahko znova

odkril moško identiteto, kot so to storili številni drugi mladi po vsem svetu. Tisti trenutek sem obvisel med veseljem nad tem, da je kristjanka, in presenečenjem, da ni nikoli govorila o veri ali glasno podprla Nicolosijevih teorij. Pravzaprav me ni nikoli prej povabila, naj se homoseksualnih teženj skušam osvoboditi s psihoterapijo. Ko sem jo vprašal po vzroku, mi je odgovorila, da želi, čeprav njeno versko prepričanje vpliva na njeno delo, ti dve področji ločevati. Pojasnila mi je tudi, da je učinkovitost psihoterapije odvisna od pripravljenosti pacienta, zato raje vidi, da se pacienti zanjo odločijo sami.

V tem pogovoru sem dobil potrdilo, kako globoko dr. Birova spoštuje svobodo drugega in zdravniško deontologijo. Bila je dokaz, da tisti, ki skušajo pri svojem delovanju slediti Bogu in služijo višjemu cilju, soljudi ne prikrajšujejo za svobodo. V nasprotju z mnogimi znanci, ki se zgledujejo samo po sebi, čeprav imajo pri tem občutek, da zagovarjajo človekove pravice, a bi, če bi le mogli, ukinili celo pravico do mišljenja, ki se razlikuje od njihovega. Zdravniki, kakršna je dr. Birova, z uvidevnostjo in ljubeznijo razvijajo programe za zdravljenje homoseksualnosti, a se danes nanje zgrinjajo obtožbe, da silijo ljudi v drugačno spolno usmerjenost.

Resničnost me je naučila, da je obrekovanje samo izgovor, da bi se strokovnjakom preprečilo delovati v smeri resnice in v dobro svojih pacientov. Vsekakor lahko povem, da je samo zahvaljujoč dr. Birovi in reparativni terapiji moja psiha danes spet zdrava in sem spet uravnotežen, srečen človek!

Nicolosi in reparativna terapija

Vendar pa mi dr. Birova ni prva omenila reparativne terapije. Že prej se je v mojih rokah znašla knjiga, ki je v meni vzbudila veliko zanimanje in misel, da bi bilo vprašanje vredno preučiti in znanje o tematiki poglobiti.

Ameriški psiholog Joseph Nicolosi, ustanovitelj združenja NARTH (*National Association for Research & Therapy of Homosexuality*³⁴) in član Ameriškega psihološkega združenja (*APA – American Psychological Association*) že več let podpira možnost terapevtskega zdravljenja za ponovno vzpostavitev nerazvite moškosti. Oseba s homoseksualnimi nagnjenji lahko znova pridobi, kar ji primanjkuje, če stopi v stik z moško identiteto, ki ji je lastna in je nikoli ni popolnoma izgubila, saj je v latentnem stanju neprenehoma prisotna.

S to tezo se popolnoma strinjam, še zlasti pa s trditvijo, da imajo homoseksualni moški več težav v odnosih z moškimi kot z ženskami, saj ne znajo izraziti svojih čustev in ne znajo živeti v zdravem tovarištvu. Nikoli namreč niso poznali ustreznega jezika za ustrezne odnose med sebi enakimi, ki bi prinašali zadovoljstvo. Občutek pripadnosti svoji spolni identiteti je mogoč le, če je odnos s staršem istega spola ali z drugo odraslo osebo, po kateri se lahko zgledujemo, neokrnjen in uravnovežen. V takšnih primerih otrok posnema enega od staršev ali odraslega. Čuti, da je njegova identiteta dobro sprejeta. Če pa otrok čuti, da ga starš istega spola ne sprejema ali ga, kar je še huje, prizadene, se ne bo znal prepoznati in se sprejeti tak, kakršen je.

34 Zveza za raziskovanje in terapevtsko obravnavo homoseksualnosti (op. prev.)

V številnih primerih starši otrok ne ranijo namerno. Otroka v enaki meri lahko prizadene odsotnost, ki je samo ›fizična‹, npr. zaradi ločitve, razveze, službe v tujini ali okrevanja v bolnišnici, ali pa samo ›empatična‹, kadar je oče psihično oddaljen od sveta otroka in je zato kljub fizični prisotnosti odstoten.

Otroci ob pojavu globokih ran, kot je spolna zloraba, lahko začnejo zavračati vsakršen odnos s staršem. Da bi se zavarovali, s staršem vzpostavijo varno razdaljo in zatrejo vsakršno poistovetenje z njim. Težja je zloraba, vztrajneje se otrok starša izogiba, da bi prikril svoje slabo počutje. Rajši ga skriva v svojem srcu in tiho trpi, vsaj dokler ne začne odraščati in se njegova potreba po poistovetenju in bližini z osebami istega spola spremeni v poželenje. To lahko vodi v nevrozo, ki izbruhne v obliki libida brez vsakršnih meja.

Tako se rodi homoseksualna usmerjenost in poistovetenje s spolno identiteto, ki ni naša biološka in ne vključuje genetskega nivoja.³⁵

Pot ponovne vzpostavitve spolne identitete vsebuje nekaj nujno potrebnih sprememb. Predvsem je treba nujno odstraniti obrambno razdaljo, ki človeka ločuje od starša istega spola. Psihološko je treba pozdraviti zadane rane, kar storimo s podoživljanjem občutij, ki jih bo človek le tako lahko predelal in jih sprejel do takšne mere, da bo staršu lahko odpustil. Treba je torej urediti nezadovoljene potrebe, kar lahko dosežemo z vzpostavitvijo pristnega prijateljstva z ljudmi istega spola.

35 V zvezi s temo, o kateri se vse bolj razpravlja in se ji nasprotuje zato, da bi priznali homoseksualno stanje kot nekaj, kar lahko pridobimo z rojstvom, prim. Nicolosijevo delo *Identiteta spola, Homoseksualnost in upanje* Gerrarda van den Aardwega in *Ranjena identiteta* Andrewa Co-miskeyja.

Idealizacija moškega

Resnična težava pri homoseksualnosti ni nezmožnost, da bi bili z žensko, temveč pomanjkanje zdravih stikov z drugimi ljudmi istega spola. Tvegati bom, da me obtožite ponavljanja, toda prav v tem tiči ključna težava.

Ob srečanju z neznano osebo sem nemudoma začutil poželenje, saj je bila spolnost način raziskovanja novih moških lastnosti, ki sem jih slutil v človeku in so me privlačile. Le tako sem se počutil moškega. Moral sem se dokopati do tistega, česar sam nisem imel, do človeka, kakršen sam ne bi mogel biti nikoli, tako sem vsaj verjel. Na neki točki začaranega kroga vdajanje pohoti vodi k vedno novemu iskanju vznurjenja, ki ni nujno povezano s samim spolnim odnosom, temveč z željo po tem, da bi ga potešili. Spolni odnos predstavlja težaven poskus, da bi »za vedno« ujeti občutek največjega užitka, ki v resnici traja samo nekaj trenutkov. V primerjavi s fazo predhodnega evforičnega zanosa meseni odnos v takšni dinamiki postane drugotnega pomena, saj evforični zanos predstavlja poglobljen dražljaj našega libida. Ker človek, ki ga pogosto zanese podzavestni občutek, da lahko stori vse, ne more podaljšati izliva semena, ki traja samo nekaj sekund, predigro podaljšuje vse do točke, ki že meji na perverzijo, s čimer tisto, kar naj bi bilo sredstvo za izpolnitev neke poti, v resnici postane cilj.

Preden sem začutil močno željo po tem, da si poiščem moškega, sem idealiziral moško figuro in gojil prekomerno navdušenje, ki je temeljilo na popolnoma nereálnih miselnih predstavah o telesni združitvi. Ko sem pozneje zares iskal partnerje, me spolni odnos ni potešil tako, kot sem si predstavljal. Vznurjenje, ki predstavlja uvod v spolni odnos, je v meni sprožilo gibanje pogubnega kolesja iskanja

samega sebe. In prav ta ves čas prisotni postopek je bil tisto, kar me je pahnilo v odvisnost.

Prav v tem sem doumel, da gre pri obsedenosti spolne narave za fascinacijo nad neznanim in prevzemanjem različnih vlog. Ni naključno, da sem se moral v primerjavi z odrekanjem dejanskemu spolnemu odnosu veliko bolj truditi, da bi se osvobodil čaščenja odnosov, tj. idealiziranja nekega človeka istega spola zaradi skrivnostne privlačnosti, ki sem jo občutil.

Del poti do ozdravitve je naše zavedanje, da smo moški in da nismo nič slabši od drugih moških. Ko lahko znova spregovoriš s fantom, ki si ga prej koval v zvezde, in sprejmeš njegovo lepoto, ne da bi o njej razmišljal erotično, postane ta moški v tvojih očeh človek. S tem odkriješ popolnoma novo raven odnosa, ki nima več nikakršnega opravljanja z oboževanjem.

Na sebi je vsekakor težje delati po tridesetem letu, kot pri dvanajstih, vendar kljub velikim težavam nikoli ni nemogoče.

Ko sem bil še majhen, sem se ujel v mrežo, iz katere se takrat nisem znal osvoboditi sam. Med odraščanjem se je vse zoperstavilo temu, da bi se ustrezno razvijal. V šahu me je držala ›obrambna razdalja‹ do očeta, zato sem se prepričal, da nisem fant, in postopoma izgubil zanimanje oz. začel zavračati kakršne koli moške dejavnosti in igre. Poleg tega je položaj močno poslabšalo žensko stališče moje matere, ki je ostala sama in me je, razumljivo, vpeljala v gospodinjska dela. Po drugi strani pa sem zaradi odsotnosti ›moških‹ del, ki naj bi mi jih naložil oče, svoje izkušnje oblikoval ob tipično ženskih dejanjih in pogledih. To stanje se je začelo odražati v mojem vedenju, govoru in gestah in zaznamovalo tako čustveni kot vedenjski vidik mojega značaja.

Ko gresta psihoterapija in Božja milost z roko v roki

Potem ko sem prebral Nicolosijevo knjigo, sem sklenil prek spletne strani združenja NARTH stopiti v neposreden stik z avtorjem. Zahvaljujoč njegovi veliki pripravljenosti mi je uspelo z njim nekajkrat govoriti po telefonu. Napotil me je na italijansko skupnost *Chaire*, ki jo navdihujejo njegove teze; kmalu sem tudi sam postal njen član. Tam sem spoznal dva odlična psihoterapevta, ki sta mi stala ob strani vse do zaključka reparativne terapije. Hkrati so name zelo dobro vplivala tudi srečanja, ki jih je organiziralo združenje *Living Waters*.

To, česar so me naučili tečaji in srečanja s psihoterapevtom, ki so olajšala hkratno duhovno spreobrnitev, mi je pomagalo, da sem postopoma spremenil svoje življenje. Zahvaljujoč trudu, s katerim sem se zazrl v lastno notranjost, sem znova vzpostavil prekinjeni stik s starimi prijatelji moškega spola, znova začutil, da se lahko brez strahu pogovarjam z njimi, začel kartati in celo brcati žogo, ne da bi se obremenjeval z rezultati. Predvsem pa sem prenehal s seksom. Kljub vzdržnosti so me moški počasi vse manj privlačili, navsezadnje pa nič več. Sprva sem spolni gon začutil v mesečnih ciklih, pozneje približno vsak drugi mesec, danes pa skorajda ne obstaja več.

Res je, da se v trenutkih posebne živčne napetosti v mojih sanjah znova pojavljajo pikantni prizori iz preteklega življenja, vendar gre tu za drugačno težavo, ki ni povezana s spolno privlačnostjo. Preprosta misel se razlikuje od nuje. Počutim se, kot bi se v meni na tisoč koščkov razbila ogromna navidezna kristalna krogla. Danes vidim samo raztresene drobce, ki so k sreči neškodljivi in nimajo več

moči bleščečega idola, ki je vladal v meni, ko je bila krogla še cela.

V takšnih okoliščinah postane še jasneje, kako se lahko strokovno pridobljeni dokazi neločljivo povežejo z duhovnimi dejavniki. Človekova odločitev je lahko slaba, pa čeprav je razumsko pretehtal svoj položaj. In ker sprejete odločitve ne vplivajo samo na njegovo srečo, temveč tudi na srečo bližnjih, je jasno, da je treba prav nič zastareli pojem »skušnjave« upoštevati na vseh nivojih življenja. Niti spreobrnitev kljub razumskemu pogledu na življenje ne more preprečiti skušnjave.

Ta razprava pa že presega homoseksualnost, saj se prav vsak moški za vzdrževanje kreposti v svojem življenju bori s skušnjavami. Celo nepopoljšljivi ženskarji se na poti spreobrnjenja soočajo s preprekami, s kakršnimi se soočam tudi sam.

Tako kot pri s seksom obsedenem homoseksualcu, tudi pri ženskarju ne bo zadostovala samo psihoterapija. Moški, ki tone v živi pesek svojega libida, lahko okrepi svoje vrline le, če razume, da so odrekanje, krepost in celo vzdržnost višja oblika ljubezni. Z drugimi besedami, človek se odzove moralni zahtevi svoje vesti, kadar razume, da etična načela ne omejujejo njegove samouresničitve, temveč omogočajo resničnejšo, pristnejšo srečo. A da bi se tega začeli zavedati, je treba spoznati, da resnični smisel življenja leži v obljubi večnosti, ki lahko prihaja samo od Boga, ki ljubi človeka.

Prav zato trdim, da pri premagovanju skušnjav ne zadostuje samo psihoterapija. Ni dovolj, da želimo znova najti svoj lastni jaz, in ni dovolj odločnost, s katero želimo vnovič odkriti svojo moškost. Za to je potrebna moč, ki jo Bog podeljuje tistim, ki se obrnejo nanj z molitvijo. Ko je

bila terapija že v polnem zamahu, sem začel redno obiskovati ure verouka in začutil potrebo, da si poiščem duhovnega voditelja.

Homoseksualnosti se, hvala Bogu, ne da samo obvladovati, temveč se je lahko osvobodimo. Če bi se zadovoljili samo z obvladovanjem, bi se ves čas borili med samobvladovanjem in željo potešiti svoje nagone. V takšnem primeru bi v nas vse bolj naraščala napetost, ki bi, da bi se olajšali, neizogibno vodila v ponovni greh. Tudi zato je razumljivo, da nasprotje med dvema silama, ki razvnamata našo notranjost, ni samo psihično. Poleg tega zna izurjeno versko oko prepoznati vpliv demona pri slabih nagnjenjih, zaradi česar je domnevno obvladovanje nenaravnih nagonov brez molitve enako boju samega človeka proti nadnaravnim škodljivim entitetam. To je namreč vnaprej izgubljen boj.

Vem, da bom s svojo razpravo deležen kritik in posmeha široke množice laične in agnostične kulture, ki danes prevladuje. Tistih, ki menijo, da je ta skladni, zapleteni pristop k homoseksualnosti zastarel. Tistih, ki, nasprotno, spodbujajo nazor, da sta materialna in duhovna resničnost med seboj strogo ločeni, brez kakršnih koli možnosti za dialog.

Vsakdo se izreka in odziva po lastni vesti. Sam menim, da sta ti ravni medsebojno povezani. Vse, kar se odraža na fizični ravni in je psihološkega izvora, vključuje vpliv duhovne resničnosti. Ta pogled je spremenil moje življenje.

›Living Waters‹ in skupnost ›Chaire‹

S pomočjo skupnosti *Chaire* in združenja *Living Waters* sem uspešno povezal psihološko zdravljenje in poglobitev vere. Obe stvarnosti se sicer ukvarjata z zdravljenjem oseb s homoseksualnimi nagnjenji.

Simbol skupnosti *Chaire* je Kristusova podoba po vstajenju, ki ljudi dobesedno ›vleče‹ iz grobnic. Ta podoba se mi je zasidrala v um od prvega trenutka, ko sem jo ugledal, saj mi je pokazala, da se je po grehu mogoče spet vrniti v življenje. Kristus ljudem, ki so umrli v grehu, kakršnem koli grehu, z dotikom znova podari življenje. Nato jih spremeni in jim, tako kot meni, omogoči, da začnejo znova.

Living Waters je združenje, ki ga je v evangeličanskem duhu ustanovil Američan Andrew Comiskey, nekdanji gej, in katerega cilj je pripeljati na pravo pot ljudi, ki se želijo ozdraviti motenj s področja spolnosti. Udeležencem s pomočjo odlično zastavljenega programa srečanj pomagajo odkriti negativni vir, ki v njih vzbuja deviantne gone, kačjo glavo, ki jo je treba ujeti in uničiti. Izhodiščna teza je preprosta: če se želimo soočiti s težavo in jo premagati, moramo najprej najti njen izvir. Zahvaljujoč *Living Waters*, psihoterapiji v okviru združenja NARTH, pomoči skupnosti *Chaire* in predvsem neizčrpni Božji milosti sem se lahko zdaj dotaknil človeka istega spola, ne da bi ob tem začutil privlačnost. Ponovna osvojitvev moškega sveta je vključevala pomembno točko, ki mi je pomagala, da sem začel verjeti v svoje zmožnosti in se hkrati počutiti del tega sveta. Kako vesel sem bil, ko sem spoznal, da znam z drugimi moškimi vzpostavljati novo vrsto odnosa, in ko sem ob misli na najmanjšo intimnost z njimi začutil celo odpor.

Spominjam se dogodka s sodelavcem Orlandom, odprtim, simpatičnim, prijetnim in resnično lepim moškim. Sprva sem se bal, da se bom zaljubil vanj ali da me bo privlačil vsaj fizično, vendar sem se mu s pomočjo Nicolosijeve metode zmoget približati na čistejši način, kot prijatelj. Popolnoma brez težav sva večkrat sedela skupaj in gledala tekmo ali pa nekega vročega junijskega večera po službi z roko ob roki srkala sveže pivo.

Druga zmagaja je bila moja prva tekma v namiznem tenisu. Že ob misli, da bi se moral pomeriti v turnirju, sem skoraj omahnil. Kot sem že omenil, sem se izogibal vsakršnim tekmovanjem. Vseeno sem zbral vse sile in se odločil slediti volji, ki mi je govorila, naj sprejem povabilo svojih sodelavcev. Na turnirju nisem zmagal, sem pa premagal samega sebe. Skupaj z drugimi sem se smejal svojemu ne najboljšemu dosežku in bil prijetno presenečen, ko sem ugotovil, da se s skupino odlično razumem. Počutil sem se enakovreden drugim, nič več nisem bil drugačen, zaradi česar sem se počutil naravnost odlično. Moje veselje je bilo povezano z zavedanjem Kristusove prisotnosti, ki me je razsvetlila in mi pokazala, kako se izkupati iz težav. Ko sem se tisti večer vrnil domov, sem prvič začutil željo, da bi se poročil in imel otroke. Zadovoljen sem ugasnil svetilko in vso noč mirno spal.

Zadrega katoličanov in evangeličanski pristop

Morda bi se kdo utegnil vprašati, kako to, da sem se v Italiji, zibelki katolištva, po pomoč obrnil na krščansko-evangeličansko združenje. Nekaj časa sem se čudil brezbriznemu odnosu katoliških duhovnikov do homoseksualnosti. Poznal sem stališče, ki obsoja vdajanje nagnjenju, ki ga prepoznavajo za nepravilno celo sveti spisi, in se spraševal, zakaj si nihče ne prizadeva za ustanovitev izobraževalnih središč in skupin za pomoč po vzoru *Living Waters*. Duhovniki, s katerimi sem prišel v stik, mi razumevanja lastnega nagnjenja niso prav nič olajšali. Preskrbeli so me samo s teološko razlago.

Pozneje sem ugotovil, da je razpravljanje o homoseksualnosti predvsem domena laikov. Cerkevni nauk lahko postavi osnovna vodila, vendar je laik tisti, ki svobodno izbere, da jih bo skušal upoštevati v praksi. Vsekakor bi bilo treba pretehtati, kako bi lahko duhovnike že med izobraževanjem bolje pripravili na to temo, ki je še zlasti pomembna med zakramentom spovedi. Poznavanje psiholoških in zdravstvenih vidikov bi jim lahko pomagalo pri svetovanju in izrekanju dušnopastirskih sodb.

Žal se sem ter tja zgodi, da skušajo duhovniki zaradi pomanjkljivega znanja homoseksualce držati čim dlje od sebe, čeprav ti iščejo stik z Bogom. Iz tega izhajajo prepovedi in ovire, ki lahko kljub svoji nespametnosti človeka za vedno oddaljijo od vere. Med uvajanjem v svet vere sem moral, na primer, pozabiti na besedo ›homoseksualnost‹, kot bi bila tabu.

Cerkev kot institucija, osovražena v medijih, ki so odraz ateistične in relativistične kulture, se je danes znašla med

dvema ognjema. Če mlademu homoseksualcu prepreči, da bi postal semeniščnik, ker si ne želi, da bi se ta neustrezno prepuščal svojim nagnjenjem, jo obdolžijo diskriminacije ali celo homofobije. Če pa mladeniča sprejme, ta pa se pozneje kot duhovnik vede neprimerno, takoj izbruhne velik škandal, izprijenosti pa nemudoma obtožijo celotno Cerkev.

Glavni razlog za takšno nepravičnost je gotovo zadrega Katoliške cerkve do pojava, ki jo nedvomno načenja. Vseeno verjamem, da se Cerkvi in duhovnikom, ki sledijo Jezusovemu vabilu – ki je bilo tako drago tudi Janezu Pavlu II., – ni treba »ničesar bati«. Dovolj je le, da ustrezno služijo resnici in Božjemu kraljestvu. V tej luči bi morali prisluhniti in sprejeti tudi homoseksualce ter ustrezno nasloviti njihove težave, kot to delajo evangeličani pri združenju *Living Waters*.

Pri organizaciji tečajev za spolno preusmeritev so ti bratje, s katerimi si delimo vero, bolj usmiljeni od nas, katoličanov. Hkrati so tudi uspešnejši pri neposrednem naslavljanju tematike, tako da so udeleženci tečajev že vnaprej seznanjeni z obravnavanimi temami in uporabljenimi metodami. Tako vzpostavijo t.i. »terapevtski odnos« oz. »alianso«.

Poznal sem več fantov, ki so bili vzgojeni v katoliški veri, a so se spreobrnil v evangeličansko, ker so v njihovih skupinah za pomoč našli Kristusa, ki jih je ozdravil.

Moje združenje

Po tem vzoru sem se tudi sam odločil pomagati ljudem, ki so se znašli v enakem položaju kot jaz. Prav zato sem ustanovil združenje, Skupnost Lot³⁶, ki se mu popolnoma posvečam. Po blažilnih učinkih reparativne terapije sem začutil dolžnost, da rešilni pas, ki je mene vrgel na obalo, ponudim tudi drugim.

K odločitvi je pripomoglo srečanje z dvema izjemnima človekoma, ki sta ustanovila *Living Waters* in ki sta bila oba nekoč homoseksualca, a se jima je uspelo rešiti iz mračnega rova. Prek srečanj z njima sem namreč spoznal stvarnost, ki leži za ozdravitvijo. Za čudežno ozdravljenje se moram zahvaliti tudi njima. Zdaj sem pogumno sprejel, da sprememba spolne usmerjenosti ni samo nekaj teoretičnega, da to niso idilične sanje, temveč nekaj, kar je mogoče doseči, ponovno rojstvo, ki so ga doživeli dejanski ljudje. Povabil sem ju v Milano in med njunim obiskom organiziral srečanja, na katerih sta spregovorila ljudem z enakimi težavami.

Kmalu zatem sem prejel klic z natančnejšo usmeritvijo. Na enem svojih romanj v Medžugorje sem se znašel v skupnosti Cenacolo sestre Elvire Petrozzi. Tam mi je nekdanji narkoman Pietro, ki danes vodi skupnost, podaril podobico vstalega Kristusa, ki iz grobov rešuje duše, prav tisto, ki je postala simbol skupnosti *Chaire*. Ne znam razložiti zakaj, toda ta dar sem sprejel kot klic, mogoče tudi zato, ker sem se v naslednjih dneh udeležil seminarja za evangelizacijo

36 Danes je združenje del Zveze *Dives in Misericordia* Katoliške karizmatične preнове, ta pa je članica Katoliškega združenja karizmatičnih skupin.

in skupaj z ženo Terry prek prof. Tarcisia Mezzetija prejel jasno potrditev Gospodovega klica. Profesor je globoko veren in izjemno karizmatičen človek, ustanovitelj skupnosti *Magnificat* in dolgoletni član vodstvenega odbora italijanskega odseka Prenove v duhu.

S Terry in drugimi prostovoljci smo se odločili ustanoviti skupino za vse, ki iščejo pomoč zaradi težav na čustvenem področju in področju odnosov; še posebej naj bi pomagali tistim, ki se soočajo z neželenimi homoseksualnimi težnjami, s kakršnimi sem se v preteklosti tudi sam. Na nas se je obrnilo ogromno ljudi, zato smo svojo dejavnost kmalu razširili na vse moške in ženske, ki želijo stopiti na pot ozdravljenja na področju čustev, odnosov in spolnosti.

Metoda uspešno deluje, saj pomaga ljudem premišljevati o tem, da njihove rane in težave ne pomenijo, da »oni sami« predstavljajo težavo, zato ta težava ne more vplivati na njihovo identiteto. Pomagamo jim razlikovati med »moškimi in ženskami s homoseksualnimi nagnjenji« in »dojemanjem homoseksualnosti kot srži identitete«. Nagnjenja niso srž biti, temveč samo način prilagajanja, ki je posledica raznih ran, ki so nam jih zadali, in ki se kaže v določeni vrsti vedenja, ki pa ga je mogoče preusmeriti.

V praksi skrbimo za organizacijo krožkov, v katerih molimo, za promocijo katehumenata, ki se ga pogosto udeležujejo tudi zakonski partnerji in zaročenci ter ljudje z raznovrstnimi globokimi ranami, ki ne znajo vzpostaviti zdravega odnosa s seboj, z drugimi in z Bogom.

Zanimivo je, da so našo dejavnost že nekajkrat obtožili »homofobije«. Takšno oporekanje pravzaprav ni zanimivo, temveč absurdno. Odločno ugovarjam in sicer z besedami tistih, ki nas obtožujejo, namreč, da je »homoseksualnost izjemno zapleteno stanje, ki ga pri vseh ljudeh ne moremo

reševati na enak način«. Običajno to tezo spremlja trditev, da »se mnogi, ki tako živijo, počutijo odlično, spet drugi pa priznavajo ravno nasprotno«.

Verjamem torej, da nisem nikakršen homofob, če zahtevam pravico, da izrazim svoje iskreno in dobro pretehtano mnenje, ki je usklajeno z resnico, lepoto in dobroto mojega obstoja. Toda če sta mi priznana svoboda govora in duh, ki me vodi, je treba sprejeti tudi zaključke, do katerih moja izkušnja vodi. Ne samo iz izkušenj, temveč tudi na podlagi dolgoletnih opazovanj lahko povem, da homoseksualno stanje v resnici ne osrečuje. Prav zato imam pravico svobodno delovati v pomoč tistim, ki v nekem trenutku začutijo potrebo po spremembi. Na osnovi dejstev še vedno trdim, da se nekateri ljudje homoseksualnosti odresejo samodejno, medtem ko se morajo drugi, med katerimi sem bil tudi sam, odpreti duhovnosti in poiskati psihološko pomoč.

Čeprav spoštujem ljudi, ki želijo še naprej živeti v homoseksualnosti, sem se odločil pomagati ljudem z ego-disonično spolno motnjo, ki tiho trpijo. Takšni ljudje se ne pojavljajo na televiziji, a jih je veliko in iščejo pomoč v združenjih, kot je naše. Svojo spolno usmerjenost namreč doživljajo kot nekaj slabega in v njej izjemno trpijo. Odklanjanje našega posredovanja z nasprotovanjem in obrekovanjem pomeni spreminjanje načela strpnosti v njegovo nasprotje.

Zaradi razsežnosti dela in težav, ki so se pojavile, smo se povezali z različnimi drugimi združenji, ki se ukvarjajo s socialno dejavnostjo, a dela je bilo tako veliko, da sem se moral kmalu odreči svoji službi.

Za nas skrbi Božja previdnost in v življenju stopamo po poti krščanskega nauka, v katerem nas Jezus vabi, naj se

zaupanja v Nebeškega Očeta učimo pri lilijah na polju in pticah neba. Izziv je bil tvegan in v času, v katerem denar pomeni vse, ga je bilo težko sprejeti. Še zlasti za nekoga, kot sem bil sam, ki je prodajal celo svoje telo ... Toda dobri Bog nam doslej ni odtegnil ničesar. Skupina postaja vse večja in upamo, da bomo v prihodnosti dobili tudi prostor, ki bo omogočal topel sprejem in vzdušje skupnosti.

Seveda pot ni vedno lahka in včasih se lahko zdi, kot da vodi ves čas le navkreber. So trenutki, ko me grize dvom, ali sem primeren za tako večplastno in občutljivo nalogo. Na srečo sem se naučil sprejemati se takšnega, kot sem, vsekakor pa je Božji klic, ki ga prejemam prek bratov v stiski, tako močan, da odstrani vse ovire. Ne mine dan, da s Terry in drugimi prostovoljci ne bi bili priča nenehnemu čudežu v obliki nepričakovanih darov ali prek neverjetne razrešitve na videz nerešljivih težav. To potrjuje, da Bog s svojo Božjo previdnostjo v zameno za drobno pripravljenost in neprisiljeno pritrditev svojo moč vselej izkaže prek najrevnejših in nevrednih.

Blažena Mati Terezija iz Kalkute je o sebi govorila: »Sem samo pisalo v rokah Boga.« Ta več kot odlična opredelitev velja tudi zame. Gospodu celo po mojih izkrivljenih črtah vselej uspeva pisati naravnost. Danes so vsa moja dejanja usmerjena h Gospodu in pridobivajo neizmerno dimenzijo. Celo najpreprostejše geste, če so bile storjene iz ljubezni do Boga, se spremenijo v nekaj posebnega. Zame in za sodelavce je molitev vir, prek katerega doživljamo izrednost običajnega, in ne poskus bežanja pred vsakdanjostjo ali moralistična oziroma licemerska opora. Prek nje doživljamo blagodejni učinek srečanja z Jezusom, ki se odraža v vsakodnevnih dejanjih in jih osmišlja.

Bog mi je podaril in mi še vedno podarja ljubezen, zato čutim potrebo, da jo preusmerim na svoje brate po Kristusu.

Po spreobrnitvi in siloviti izkušnji iz Medžugorja sem se obrnil na priorja karmeličanskega samostana ter ga prosil, naj mi pomaga razumeti, ali bi moral sprejeti vero. Ne da bi se zavedal, da nosim v sebi to poslanstvo, mi je rekel, da bi se moral vrniti v ta svet in se kot protistrup ponuditi neštetim fantom, ki trpijo za isto usmerjenostjo. Ko mi je Pietro položil v roke podobico vstalega Kristusa, sem nemudoma vedel, kaj je moja naloga – pripeljati Jezusa vsem tistim, ki živijo v poltemi, da bi spoznali, kako lahko telo, ki je utrpelo rane in umrlo v Njem in za Njega, znova oživi.

Ime Lot prihaja iz Svetega pisma. Zgodba o Sodomi in Gomori, o kateri pripoveduje 19. poglavje Prve Mojzesove knjige in katere glavni junak je Lot, je namreč izjemno primeren simbol naše skupine. Pravzaprav sem se tako kot Lot tudi sam odločil iztrgati se iz okoliščin, v katerih sem živel, da bi se z zaupanjem podal na »pravo pot«, ki je Božja beseda: »Pot, resnica in življenje.«